

Fourteenth Sunday after Pentecost
St. Patrick's Episcopal Church
August 29, 2021

You may have seen or listened to the music from *Evita*. One of the songs sung by Evita includes the line "Or maybe I have said too much." Or maybe you remember the Frank Sinatra song where he sings, "There I go and spoil it all by saying something stupid like I love you."

One of my favorite books is a collection of short stories by JD Salinger entitled *Nine Stories*. One of the stories, *The Laughing Man*, is about a young man who takes a group of middle school boys to play baseball in Central Park after school every weekday. He tells them stories about the Laughing Man on the way to and from Central Park. The Laughing Man is a kind of Lone Ranger who can never be caught. One day the young man brings his girlfriend to the park. The boys become extremely upset that she is there with them. She wears a fur coat and plays baseball in her fur coat better than any of the boys. One day the woman does not appear. And the young man stops telling stories about the Laughing Man. Finally one day the young woman shows up in the park, wearing her fur coat but sitting on a bench far off from the baseball field. You are left wondering is she there hoping to reconcile with the young man? Or is she there because she misses the young man?

Things we do or say can cause harm. Sometimes we create an embarrassing moment by what we do or say and other times we can do serious harm. All these mistakes come from within. We cause them. Sometimes they arise from not thinking things through. We think, "I could have phrased that better". Or sometimes we can intentionally harm another person through violence. Again we make these things happen ourselves.

Today in our Gospel Jesus is telling us that declaring ourselves to be godly or spiritual is not a matter of just associating ourselves with what is holy. We are told we must live our faith through our words and deeds. It is our words and deeds that come from our hearts, that truly reflect our faith. Believing we can put our faith in one corner of our lives through ritual action does not truly make us spiritual persons.

What Jesus is saying to the scribes and Pharisees applies to our faith as much today as it did to the Jews in Jesus' time. Through the centuries since the time of Jesus, the Christian Church has had to reform itself. One such time was in the Middle Ages when the monastic movement came into being. People were frustrated with the church and felt it relied too heavily on ritual and shallow witness of the Christian Faith. People moved away from cities and founded communities that were self-sustaining and focused on worship and reflection.

The Reformation was another effort to reform the church. The church at the time was giving people pieces of paper guaranteeing their entrance into heaven for a

donation to the church. There were other reasons for reform as well. Chief among them was the empowerment of the individual to develop a personal relationship with God. The church was no longer expected to be the chief arbiter between believers and God.

In our own time we have encountered those who have used the church for their own gain. Television evangelists, politicians, and abusive clergy are among these false prophets. No doubt there will be more to come.

Another aspect of Jesus' criticism of the scribes and Pharisees is ritual exclusion. By defining how people should live their lives as witnessed by what they ate, how they bathed, and how they spent their money, the scribes and the Pharisees set up a system that excluded people from having access to God. If you did not follow their ritual rulers, you were considered to be unholy and a sinner.

Today we could call this problem racial exclusion. If you are not the right color and do not have the right background, you are not welcome in the church. But the truth is that we humans are all the same. In this modern world we can no longer draw boundaries between our neighbors and ourselves. We all have the same needs and we all cause harm to others.

Jesus is calling us to be vigilant. He is asking us to not be afraid of change. We can never create the perfect church but we can look for ways to make the church a true community of faith. The guiding principle for us in terms of our relationship with God should be to ask ourselves the question "Am I doing or saying this in a Christian manner or as a human being seeking to satisfy my own needs and wants?"

Two questions to think about:

1. If you were to write or rework a commandment for people today, what would it say?
2. When you look in the mirror, what do you see in yourself as a disciple, leader, and child of God?

Chủ nhật thứ mười bốn sau Lễ Ngũ Tuần
Nhà thờ Thánh Patrick
Ngày 29 tháng 8 năm 2021

Bạn có thể đã xem hoặc nghe nhạc của Evita. Một trong những bài hát của Evita bao gồm dòng "Hoặc có thể tôi đã nói quá nhiều." Hoặc có thể bạn nhớ bài hát của Frank Sinatra, anh ấy hát, "Tôi đến và làm hỏng tất cả bằng cách nói một cách ngu ngốc như anh yêu em".

Một trong những cuốn sách yêu thích của tôi là tuyển tập truyện ngắn của JD Salinger có tựa đề *Chín Câu Chuyện*. Một trong những câu chuyện, *The Laughing Man*, kể về một người đàn ông trẻ tuổi trong nhóm nam sinh trung học chơi bóng chày ở Công viên Central Park sau giờ học mỗi ngày trong tuần. Anh ấy kể cho họ nghe những câu chuyện về *Người Đàn Ông Đang Cười* (*The Laughing Man*) trên đường đến và đi Công Central Park. *The Laughing Man* là một loại Ranger Lone Ranger không bao giờ có thể bị bắt.

Một ngày nọ, chàng trai đưa bạn gái đến công viên. Các chàng trai khác trong nhóm trở thành cực kỳ khó chịu khi cô ấy ở đó với họ. Cô ấy mặc áo khoác lông và chơi bóng chày trong chiếc áo khoác lông thú của cô và chơi hay hơn bất kỳ cậu bé nào. Một ngày nào đó người phụ nữ ấy không đến. Và người thanh niên ngừng kể chuyện về *Người đàn ông cười*. Cuối cùng một ngày người phụ nữ trẻ xuất hiện trong công viên, mặc áo khoác lông nhưng ngồi trên băng ghế xa sân bóng chày. Bạn có thể tự hỏi liệu cô ấy có hy vọng hòa giải với bạn trai không? Hay cô ấy đến đó vì nhớ chàng trai trẻ?

Những điều chúng ta làm hoặc nói có thể gây tai hại. Đôi khi chúng ta gây ra sự bối rối do những gì chúng ta làm hoặc nói và những lúc khác chúng ta có thể gây tổn hại nghiêm trọng. Tất cả những sai lầm đến từ bên trong. Chúng ta gây ra chúng. Đôi khi chúng phát sinh từ không suy nghĩ mọi thứ thông suốt. Chúng ta nghĩ, "Mình có thể đã diễn đạt điều đó tốt hơn". Hoặc đôi khi chúng ta cố ý làm hại người khác thông qua bạo lực. Một lần nữa chúng ta tự làm những điều này.

Hôm nay trong Tin Mừng, Chúa Giê-xu nói với chúng ta rằng khi tuyên bố mình tin kính hoặc thuộc linh không phải là vấn đề chỉ liên kết chúng ta với những gì thánh thiện. Chúng ta được dạy là chúng ta phải sống đức tin qua lời nói và việc làm của mình. Chính lời nói và việc làm của chúng ta đến từ trái tim của chúng ta, điều đó thực sự phản ánh đức tin của chúng ta. Khi chúng ta tin rằng có thể đặt niềm tin vào một góc trong cuộc sống của chúng ta thông qua hành động nghi lễ không thực sự khiến chúng ta trở nên tâm linh. Những gì Chúa Giê-su đang nói với các kinh sư và người Pha-ri-si cũng áp dụng cho đức tin của chúng ta ngày nay cũng như đối với những người Do Thái vào thời Chúa Giê-su. Qua nhiều thế kỷ kể từ thời Chúa Giê-su, Nhà thờ Thiên chúa giáo đã phải tự cải tổ. Một lần như vậy là vào thời Trung cổ khi phong trào tu viện ra đời. Mọi người đã thất vọng với nhà thờ và cảm thấy nó phụ thuộc quá nhiều vào nghi lễ và sự chứng kiến nông cạn của đức tin Cơ đốc giáo. Nhiều người rời xa các thành phố và thành lập các cộng đồng tự lập và tập trung vào sự thờ phượng và suy tư.

Phong Trào Cải cách Giáo Hội (*The Reformation*) là một nỗ lực khác để cải tổ nhà thờ. Nhà thờ vào thời điểm đó đưa cho mọi người những mẫu giấy đảm bảo họ được vào thiên đàng nếu họ đóng góp cho nhà thờ. Cũng có những lý do khác để cải cách. Đứng đầu trong số cải cách này là sự trao quyền cho cá nhân để phát triển một mối quan hệ cá nhân với Chúa. Nhà thờ không còn được tin tưởng là trọng tài chính giữa tín đồ và Chúa.

Trong thời đại của chúng ta, chúng ta đã gặp những người sử dụng nhà thờ cho lợi ích riêng của họ. Những người truyền bá phúc âm trên truyền hình, chính trị gia và giáo sĩ lạm dụng nằm trong số những các nhà tiên tri giả dối này. Và điều chắc chắn là sẽ có nhiều lạm dụng như thế hơn nữa.

Một khía cạnh khác của sự chỉ trích của Chúa Giê-su đối với các kinh sư và người Pha-ri-si là sự loại trừ theo nghi thức. Qua xác định cách mọi người nên sống cuộc sống của họ như thế nào khi chúng kiến những gì họ ăn, cách họ tắm rửa, và cách họ tiêu tiền, các thầy thông giáo và người Pha-ri-si đã thiết lập hệ thống để loại trừ những người không được tiếp cận với Đức Chúa Trời. Nếu bạn không tuân thủ những nghi lễ do họ đặt ra, bạn bị coi là kẻ xấu xa và tội lỗi.

Ngày nay chúng ta có thể gọi vấn đề này là loại trừ chủng tộc. Nếu bạn không đúng màu da và không có lý lịch phù hợp, bạn không được chào đón trong nhà thờ. Nhưng sự thật là con người chúng ta đều giống nhau. Trong thế giới hiện đại này, chúng ta không còn có thể vẽ ranh giới giữa những người hàng xóm với chính chúng ta. Tất cả chúng ta đều có nhu cầu giống nhau và tất cả chúng ta đều có thể gây hại cho người khác.

Chúa Giêsu đang kêu gọi chúng ta hãy cảnh giác. Ngài đang yêu cầu chúng ta không sợ thay đổi. Chúng ta có thể không bao giờ trở lại nhà thờ nguyên thủ nhưng chúng ta có thể tìm cách để biến nhà thờ thành một cộng đồng đức tin thật sự. Nguyên tắc chỉ đạo cho chúng tôi về mối quan hệ của chúng ta với Đức Chúa Trời là nên tự hỏi mình câu hỏi "Tôi đang làm hoặc nói điều này như một Cơ đốc nhân hay như một con người đang tìm cách thỏa mãn nhu cầu và mong muốn của bản thân?"

Hai câu hỏi cần suy nghĩ:

1. Nếu bạn phải viết hoặc làm *lại điều răn cho mọi người ngày nay*, bạn sẽ viết như thế nào ?
2. Khi soi gương, bạn thấy gì ở mình với tư cách là một tín đồ, một người lãnh đạo, và một người con của Đức Chúa Trời ?